

B. 3477

„Fantasia”

1912 — 1917

— Estra —

Unistused ja sündmused läinud aegadest.

Wabadust wõidetud wäela

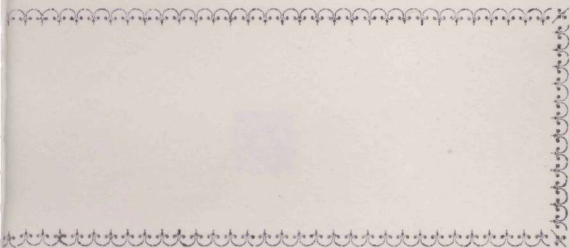
Kistud kõwema käela

Suurused suigatud surmale

Äratud ägajad ärkele:

„Sest käes on ilma waade

— me' püütud aade“.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading.

Handwritten text in the middle section of the page, appearing to be several lines of a letter or document.

A single line of handwritten text located below the middle section.

Handwritten text in the lower middle section of the page, continuing the document's content.

Handwritten text in the lower section of the page, possibly a closing or signature area.

Handwritten text at the bottom of the page, which may include a date or final remarks.

ENSV TA Fr. R. Kreutzwaldi nim.
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

93661

Ihkand ammu mu huuled
Wälja kanda mu luuled,
Kui wiinud on aasta ajad,
Nii mõndagi mõtte raalt — kaugele . . .

Jäänud üksikud ajad
Mis pole wiinud mu kajad,
Kajad, mis Wabadus wõitis
Ja sidemeks köitis — läind aegadest . . .

Kallima ootus.

Kaugelt, kaugelt ootsin mina,
Kallimada tulema;
Ootsin päewad, ootsin ööda,
:,:Ootsin tunnid minutid:':.

Jôudis päewake mul' kätte
Mis ma ootand, päewad ööd;
Jôudis ootwa päewa homik,
:,:Jôudis ootaw tunnike:':.

Kallim kaugelt siia jôudis,
Oma armsa sõbraga;
Meie majast sammus mööda,
:,:Naabri maja peresse:':.

Naabri majast wälja sammus,
Oma armsa sõbraga;
Heitis oma armsa pilgu,
:,:Meie kambri akna peal:':.

Kõndis meie wäikses linnas,
Waatles meie linnakest;
Môni tund ja môni minut,
:,:Oli meie ligidal:':.

Aga jôudis päewa ohtu,
Kurwastuse tunnike;
Ootus oli teiseks muutnud,
:,:Olin ära petetud:':.

Naabri majas käis ta sees kord,
Kõndis linna uulitsal,
Kõndis meie majast mööda,
:,:Mind ei tulnud vaatama:':.

Oh need pääwad, oh need tunnid
Mis ma olen ootanud.
Oh need armsad silma pilgud,
:,:Armsad sõnad, armas hää!':.

Aga ajad on end muutnud,
Toonud tunnid, tumedad.
Armsad ajad on kõik läinud,
:,:Kadund aja woogudes:':.

Elu tee.

Meil elu tee on tundmata
Kus tuleb tarwis kõndida,
Kas on ta õitswa õiene
Ehk koguniste okastee.

See tee mis selja taha jäänd,
Meil tuntud kõik ta head ja wead
Kas olnd ta õie, okastee,
Kas hää ehk halb ehk keskmine.

Sa täna naerad, rõõmustad,
Ehk homme walad pisaraid.
Ehk täna kurb su mõtte riik,
Ja homme hõiskad õnnelik.

Su süda, mõte, elu teel
Ei woi küll ette kiidelda,
Et sull on paradi's siin maal
Kus kõik sull hää näib olema.

Kui elada sa tahad siin
Ning efus olla õnnelik:
Siis waata ette elu teel
Et jalg ei komistaks sull eel.

Päike.

Päike oma wiimseid kiiri saadab
Üle metsa, jõe, põldude.
Päikse päewa töö on lõpul jõudnud
Läheb wäsind keha puhkama.
:,:Päike tõuseb ja ka looja läheb,
Päikse eluaeg on lõpmata:':.

* * *

Inimene kes sa olede wäsind,
Oma päewa tööd nüüd lõpeta.
Heida puhkel, wäsind päewa tööddest,
Kes sa oled looja käte töö.
:,:Inimene ärkad, uinud, kaod,
Inime: sull elu lõppeja:':.

Oh ärka!

Maa külmetand, ilm mõtes, waga,
Päik' pilwi alla peidetud.
Kõik loodus waikse tali hõlma,
:,:On läinud wähe puhkele:':.

Kuid puhke aeg, ei kesta kaua,
Ta warsti ärkab hõlsates,
Ja ehib metsad, aasad, wäljad,
:,:Kõik jälle uue iluga:':.

Sa aga armas inimene,
Kas tahad jäädwaid uinuda,
Kõik loodus pea, ärkab hõiskes:
:,:Oh ärka, ärka inimene:':!

Mõtte lennul.

Mu mõte wiibib taewa wõlwila.
Mu süda waikselt mõte ringis souab.
Mu elu saatus kõnnib kauge teel,
:,:Ja otsib kus wõiks rahu paika leida:':

Sääl kaugel, kus mõte südamega ühes
wiibib
Saab rahu, kus mõte, süda, ammu
ihaldanud.

Tänu.

Jumal on mind loonud
Ja mul' elu and.
Ema ilmal toonud
Kätkis kiigutand.
Isa on hoolet kandnud
Söögi, kätte eest.
Risti isa, ema,
On mind toetand.

Armas ema, isa,
Teid ma armastan.
Teile tänu wõlga
Et mind kaswatand
Ja mu eest hoolet kandnud
Rõõmsa meelega.
Et mind edas tõsta
Elu järjega.

Risti isa, ema.
Teile tänu tõest.
Mind te risti lapseks
Armust wõtnud wist?
Ja mu eest hoolet kandnud
Sõbra tundega.
Loodan teie sõbrust
Edespidi kal —

Tasa, tasa.

Kuulame õhtu eel
Lille kõne tunda
Millest nende roosi suu
Tahab anda tunda:

Kõik waik ja wagune
Lilled mõttes ootwad
Warsti neil hakkab tund
Kohin kuulda ehtest.
Lille hääl
On wähe kuulda sääl
Annab täadust teiste õiedel
Tõstkem pead! te'
Õeksed
Kõnelege südamest,
Tasa, tasa kõnelgel!

Kuulame, kuulame
Mis nad kõnelewad
Kas nad wast ehk meie peal
Meie kurjust kaebwad.
Neil elu üürike
Saatus lühikene,
Meie neid murrame
Elu tee päält kõrwale
Nendest jääb
Ju paljud surmale
Kui neid ikka, ikka murrame.
Paljud nendest
Nutawad
Nutu laulu endale
Tasa, tasa endale!

Tali öö.

Talwe ööseid katab külm
Walge lume waibaga,
Oma hõlma matab:
Oras-wäljad, nurm, ning aas,
Tähed hiilgwad öösel aal'
Kuu on nende kuningas.
Tähed endid peidawad
Udu hõlma heidawad
:,:Udu warjab tähed kuu:,:.

Millal!

Minu armsam kõnrib kaugel;
Kaugel, kaugel kodu raast.
Miks nii kaugel, kaugel sina?!
Kaugel wiibid minust ära.

Siis mul pisar läigib laugel:
Kui mu mõtted sinu pool.
Miks nii kaugel, kaugel sina?!
Kaugel wiibid minust ära.

Millal jõuab tund kord ilmas,
Millal kord saan ühendud?
Millal saan su rinnal seista?
Millal magust musu maitsta?

Siis kui kodumaale tõttad,
Siis mind rinnal wajutad!
Siis mind oma kalssu wõtad!
Siis saan magust musu maitsta!

Elagu!

Ilus on, ilus on Eestimaa pind.
Kaunim weel, — — neidude silm.
Armsam weel, — — ämara eel
Peiuga kõndi kodumaa teel.

Ilus on, ilus on kodune aas,
Kaunim weel, — — lilil õitsel säääl.
Armsam weel, — — neidude laul
Kuni neil mõttes kodune auu.

Ilus on, ilus on kodune maa.
Kaunim weel, — — rahwas ta raal.
Armsam weel, — — ühine meel
Elagu üksmeel! kodumaa teel.

Kõnele.

Ah, mis kena neiu!
Sinust sirgunud.
Kes on sinu peiu?
Neiu kõnele.
::Kas wast teadmata?
Ehk weel waatmata:':.

Kui weel pole leidnud
Peiut omale?
Tahan olla pelu,
Neiu sinule.
::Kas mind armastad?
Kõnele mul' sa:':.

Armas kena neiu
Sind ma armastan.
Tahan jääda sulle,
Neiu surmani.
::Ootan ootan weell
Kuni kõneled:':.

Lapsed!

Lapsed, lapsed tulgel
Sest on ju kewade käes
Wainule kokku kõik minge,
Sest lille aed ootab teid eel.

Lapsed, lapsed tulge!
Sest teil ju õie aeg käes.
Mängides rõõmsad kõik olge,
Sest õitse aeg mängu aeg teel.

Kui olin noor.

Kui olin noor kord lapsena
Ja isa kodus mängsin ma;
Siis oli aega lõpmata
Mul lapse põlwes mängida.

Mul oli wendi, õdesid,
Küll nooremaid, küll wanemaid.
See oli aeg küll lapsena
Kui kodus jooksin teistega.

Mul oli süüta puhas hing
Kui lapse põlwes mängisin,
Kui sõitsin õues õega,
Ning wenna seltsis tänawas.

Kui olin suureks sirgunud
Ja isa kodust lahkunud,
Siis oli lapse süda mul'
Ju ammu maha jäetud.

Ei lapsepõlwe mälestust
Saa mõtte ringis unustud;
Ehk küll mured suruwad
Mu elu saatust kurwaste.

Karja Miku.

Karja Miku tõtta karja
Lase kirjak, küüdik, wälja.
Karja mopsi wõta kaasa,
Las ta haugub mis ta mõstab:
Auh! karja mops haugub.
Auh auh auh, auh auh, las' mops nüüd
paugub.

Karja Miku lõika leiba,
Mopsi ootab leiba ammu.
Kirjak, küüdik, tõstwad sammu,
Mopsi waata kus nad tammu.
Auh! karja mops haugub.
Auh auh auh, auh auh, las' mops nüüd
paugub.

Kirjak, küüdik, käge kodu,
Ema lüpsma tõtab wastu.
Kirjak, küüdik, saawad sulpi,
Ilus mopsi sa saad suppi.
Auh! karja mops haugub.
Auh auh auh, auh auh, las' mops nüüd
paugub.

Karja Miku tõtta siia
Ema annab warsti saia,
Anna hästi weistel süia,
Saia kõrwa siis saad piima.
Jah! weistel annan süia.
Jah jah jah, jah jah, saan saial
piima.

Ootel.

Oli ilus õitse aeg
Laulis liialt suu:
„Millal pääseb kaugelt walla
Kes on olnud truu? —
Millal waikne rahu annab
Üheteisel suu”? —
Oli mööda õitse aeg
— Laulun iial suu! . . .

Pisarad langenule.

Maga sa sõjamees, maga
Rahulist und!
Palju, palju pisaraid,
Leinawad sind!

Ei lange pisarad mulda
Mis katab sind.
Siiski langwad nad mulda
Mis nõudnud sind.

Ehk küll wara waenlase kuul
Suigutand sind.
Siiski õnn sull magada
Mu kaitsjana!

Ei ilu haud ehi sind,
Ka puudub rist.
Waid küngas haud ühine,
Saand tasuks sull.

Maga sa sõjamees wahwa,
Igawest und!
Tea et su maha jääjad,
Leiname sind! . . .

Igaw on aeg . . .

Kirjuta wastust — kallim,
Igaw on aeg . . .
Tihtigi mõtted su poole
Püüdwad lennata. —

Arwan, sull mõtted halwad
Oota lased mind!

Wõi nõuab wõitluse wäli
Et unustand mind? . . .

Ootan weel teateid kaugelt . . .
Ei ilmugi need —
Wist waikima läind, su õitsew,
Ning armastaw rind!

„Sa kõnni kodu teel“.

Ei tundnud mina seda
Et ema armas mull.
Et ta küll tihti pühkind
Nii mitu pisart mull.

Ma wõtsin kodus wõimust,
Meel wiis mind kaugele.
Mul oli armas wõersus
Ja läksin kauge teel.

Pea tundsin wõerast wõimu.
Pea muutus môruks meel,
Pea wõera wõimu witsad
Lasnd waba olla keel.

Mull olid mõtted tiiwul
Meel ihkas kodu weel.
Mull ütlend hella ema:
„Sa kõnni kodu teel“.

Ei wõersilt õnne leida
Kel' kodu halwaks läind —
Sest kodus hella ema
Su pisarad kõik näind.

— *Sest läinud rüüd! . . .*

Ei tuksund süda rahwale —
Ei õigust mõistnud meel —
Ei kaebtust kuulnud terve kõrwa
— Seks mõistus oli närw.

Kuulda kaaslaste nõudmisi —
Kuulda kaasat kallimad —
Kuulda kallima „temakest”,
— Wiis petwa waate, teelt.

* * *

Nüüd wabalt wõime hõisata —
Nüüd lootes wõime wõita —
Nüü lastel pühendada püüd
Sest läinud rõhuw rüüd! . . .

. . . Eesti! sa oled kannatanud.
Eesti! sa saad palju kannata. —
Eestimaa! küll hõiskab suu
Kuid süda mõte kaugel ju. . . .

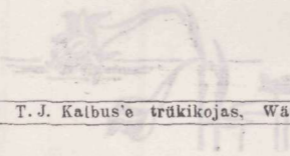

Sest (Sest) rööp!

Elavast sõna muudab —
Et õiget mõistust meil —
Et õiget mõistust meil —
— Sest mõistus on närv.

Kõikidest sõnadest sõna —
Kõikidest sõnadest sõna —
Kõikidest sõnadest sõna —
— Wõib sõna sõna, sõna.

Kõikidest sõnadest sõna —
Kõikidest sõnadest sõna —
Kõikidest sõnadest sõna —
— Sest mõistus on närv.

Trukitud T. J. Kalbus'e trükikojas, Wändras.

1951: 359 *pd.*

